

CHRISTIAN MORGENSTERN

ΜΑΓΙΑΤΙΚΟ ΠΡΩΓ

Τόσο τὸ λαχταροῦσεν ἡ τυφλὴ Νυχτιά
 ξανὰ σὲ ἀγνότατην ἀγῆ ν' ἀνθίσει,
 κ' ἀπ' τῆς ζωῆς τὴ δύναμη μιὰν ἐδτυχιά
 σὲ μιὰ καινούρια λάμψη γὰ γεννήσει.

Ἡ καταχνιά πετάει γοργά, σὰ νὰ πετᾷ
 ὁ λόγγος ὁ ἴδιος καὶ τὸ δάσο ἀκόμα,
 κ' εἶν' ἡ ψυχὴ μου ἓνα τραγούδι πὺ πηδᾷ
 ψηλά ἀπὸ τῶν κορυθαλῶν τὸ στόμα.

ΚΑΛΗ ΝΥΧΤΙΑ

Μιὰ καταχνιά σκεποῦσε ὅλα τὰ μέρη,
 καὶ τὰ δέντρα μουρμούριζαν πιχτιά,
 μοῦθωνε τότεις τὸ καλὸ σου χέρι
 τὴν πρώτη σου γλυκεῖα «Καληνυχτιά».

Κ' ἐπῆγα ἐγὼ στὴν καταχνιάν ἀκόμα—
 καὶ τὰ δέντρα μοῦ σάβαν τὴν καρδιά—
 κ' ἔτριμα, κ' ἐμιλοῦσε μου τὸ στόμα—
 κ' εἶταν γεμάτη δάκρυα ἡ ματιά.

ΠΡΩΓ' Ἡ ΣΚΙΤΣΑ

I

Ἐν' ἄλογο μὲς στὸ μακρὸν ἀγρὸ
 στὸν πρωϊνὸν ἥλιον ὀρθό,—
 μόνο τ' ἀδιά του
 καὶ τὴ μακριὰ κουνάει οὐρά,—
 κάτω του μιὰ πλατειὰ μαύρη σειρά,
 ἡ σκιά του.

II

Κοίταξε πῶς αὐτὴ ἡ στρατιὰ
ἀπὸ τὸ λόφο κατεβγαίνει—
ὑστερα, μόλις ποὺ ἀνασαίνει—
κι δμως ξανά
σιγανά,
συλλογισμένη,
τὸν ἄλλο λόφον ἀνεβαίνει.

III

Πειτᾶ μιὰ πεταλούδα πάνωθ' ἐ μου.
Γλυκεῖα ψυχὴ, γιὰ ποῦ πετᾶς;—
Ἄπ' ἀνθι σ' ἀνθι—
ἀπ' ἀστρι σ' ἀστρί!—
σὶν Ἡλιο πᾶς,
(Ein Sommer)

HERBET KAYSER

ΠΑΤΕΡΕΣ

Οἱ πατέρες μου ποτὲ δὲν εἶχανε καιρὸ,
γιὰ νὰ κάθονται μαζί και νὰ ἱστοράνε,
κι οὔτε τέτοια χάρη νὰ γλεπτάνε,
ἔπρατε μὲ τυραγνιά,
νὰ βασιτᾶν στὴ ζήση,
τὴν ταλαίπωρη αὐτὴ ζήση,
μιὰ ἡμῶν ἑκατοχρονιά,
κι ὄχι πλιό!
Μὰ ποτὲς καιρὸ,
μόνο στὴ δουλειά.

Εἶχανε τὰ μέλη τους σωστά
μὲ πεισι και δοτά,
και κεφάλια ἀγύριστα, πρόσωπα στεγνά,
κι ἀπ' τὸν κόπο τσακισμένα θώρα,
τὴ σκληρὴ τους στρατὰ ὄλο τραβοῦσαν